

NOTA

Tots els que vulgan rebre el Setmanari de L'IGNORANCIA p' es corrèu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓ.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort
núm. 11.
Can Pèp Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números aïrrats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos..... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España .. { 3 mesos..... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evitá plets y questions.

LA SEÑORA BLANCA.

(CONTINUACIÓ.)

No cal dirvos, amats lectors, si s'altre decapvespre me vaitx cuydá d'aná ben prest a sa mateixa possessió (qu'ara qu'heu sé vos dich que li diuen cas Rectó) sino qu'aquesta vegada, amb so permís de sa madòna, vaitx entrá a seure devòra ella. Passat un rato de conversa entre ella y jò y haventsé reunida sa patulèa, proseguí d'aquesta manera:

Es dragonòt que tot heu observava desde sa boca de sa còva, estava rabiós a més no podè, quant veyá qu'es camí de sa muntaña era lo mateix qu'una processó. Hòmos, dònes, nins y véys, tots hey volían veure y torná blanchs. Després d'haversé croixit tot es barrám de ses fòrtes que feya cada vegada que en sortían de nou, se retirá dins sa còva y fent sabonera per sa boca y mossegantsé sa cóua comensá a cavilá que faría, que no faría, per impedí qu'els negres li fogissen.

Els pensaments que tengué y els mèdis de que se va valè per lograrhó no es per a contá. Però a pesar de totes ses séues mañes, la *Señora Blanca* s'en duya cada día gran nombre de negres; fins qu'arribá es punt que ja no'n quedavan a n'es dragó més que dues ó tres dotzenes per berená. Tots els altres havían pujats a n'es jardí, s'havían tirats dins es primé safereix, quedant tan nets com una plata y més contents qu'un Pasco.

—No, no, (deya es dragonòt tot furiós y remolcantsé per dins sa còva,) jò no m'he de morí de fam... ¡Jò que'n tenia tants!... ¡de quina manera els se m'ha llevats!... ¡brrrrru!!! Are m'en menjaría dotze dotzenes... ¡Mal viatge es safereix que los blanquetja!... Però ben pensat, axí com ella los fa torná blanchs, ¿no podria jò ferlós torná negres?... tan negres com antes no heu sé.... heu mir molt difícil.... ¡quant jò hey pens! ¡tan saborosos qu'erán!... Però vaja ben embetumats, sòls que pujan passá per sa

gargamella, pòt ser que sí. Demá m'en vaitx a n'es jardí, y si los puch fé pò de bònveres los enmascararé y ben untats de pèga en pegaré una bona panxada.

Dòna Egilisa que coneixía bé es dragó y sabía que sa fam li faría fé qualsevòl barbaridat, cregué prudent prevení, per lo que pogués succehí, els negres que ja havían tornat blanchs entrant a n'es primé safereix.

—Vamos a veure, (los va dí un día que los tenia reunits) ¿que fariau si un día s'en vengués es dragó aquí dins?

Tots comensaren a tremolá com una fuya de poll.

—¿Tanta pò li teniu? (los digué Dòna Egilisa.

—¡Ell es molt dolent! ma-mareta blanca.

—¿Y què? ¿vos deixaríau agafá?

—¡Ay, ma-mareta blanca! ¿y qui li fa quantre? (deyan aquells pobrets acòstantsé tant com podían a Dòna Egilisa, perque ja los parexia qu'es dragó los encalsava.)

—Vòltros heu de podè, fuyets, perque un día vendrá, y es menesté que li sapigueu fé la quantre.

Uns plòrs y laments generals d'aquella multitut, varen interrompre a Dòna Egilisa.

—¡Que no venga!... ¡que no venga!... ¡matauló, ma-mareta blanca! ¡matauló, que no venga!...

—Axò si que nó. Es precis que no li tengau pò: ell no vos pòt fé res: cada un de vòltros basta per gosarlí.

Aquestes y altres còses per l'estil los deya sa señora; però no hey havia remey. Aquells pobrets no feyan més que plorá y jamegá y prepararsé a morí de pò només, si veyan es dragó dins es jardí.

—Veniu amb mí.

Y conduhintlós a un altre 'safereix, los digué:

—A veure qui es el primé a tirarsé aquí dins.

Encara no heu va havé dit com mitja dotzena ja hey varen essé dedins y anaren a sortí a s'altre part.

Quant se trobaren defòra se veren convertits en sis soldats, ni més ni ménos,

ben vestits de fòrt, amb una llansa que parexia no esperá més qu'una panxa per foradá.

—¡Hala! que venga es dragó!...

Axí comensaren a crida aquells que antes de prendre aquest segon bañy se trobavan tan fluixos y covarts.

A una seña de Dòna Egilisa tots els altres qu'havían presenciá sa rápida transformació d'els sis guerreros, se tiraren dins es safereix; y tots sortiren ben armats y plens de valor, de mòdo qu'axí com antes tremolavan de sentí anomená es dragó, ara el desafiavan un per un.

Es dragonòt estava dins sa séua còva ocupat en gratá sa terra lo mateix que una rata, per fé una mina que travessás dins es jardí, ahont esperava dá una sorpresa a n'els fíys de Dòna Egilisa.

Tres dies y tres nits va está sempre trabayant fins qu'a la fi va lográ treure es nas dins es jardí. Però quin xasco s'en dugué quant va veure que tots els negres s'havían convertits amb un regiment de soldats valents y ben armats.

—¡Re-cinquanta carretades d'escorpins verinosos! (deya es dragó.) ¿Qui havia de pensá may aquesta mudansa?... ¡brrrrru! ¡Aquesta si qu'ha estada d'ase y seca!... Vaja; aquesta Dòna Egilisa ó no sé què, me vòl fastidiá de bònveres... ¡Ca! ca!... y tots están armats!... ¡Quines llanses, quins escuts y quins cascos tan lluent!... ¡Ell no hey ha per hont aficá ses dents! Axò va mal, molt mal.... En no essé d'en un en un.... ¡si pogués ferlós pò!...

Axí anava cavilant y rabiant es dragonòt, quant a la fi resolgué esperá un pòch per si se presentava ocasió de fé qualche prèsa. Cansat estava ja d'esperá quant va veure un guerrero molt descuydat qu'anava a passá per devòra ell.

—Ara es s'hòra, (digué entre sí mateix.)

Y sortí de s'amagatay tirant fòch p'els uys y badant deù pams de boca. Es soldat, en llòch d'assustarsé se posá a l'espera y li deya:

—Vina, arrambèt assuquí, que jò te arripia amb sa llansa.

Es dragonòt que de totduna ja havia quedat enlluernat amb sa lluentó de s'escut, y casi no hey veyá, quant va sentí parlá de llansa ja no esperá més y girá en coua y s'en entrá dins es forat y no s'aturá fins es recó més endins de sa còva, fent uns bramuls que feyan tremolá sa muntaña. ¡Còm no se morí de vergoña aquest pich, ja no crech que se muyra may.

Sèt dies li va durá s'enúitx y durant aquest temps no li vengué cap idèa nòva ni estava per res. Casi ja no feya cás d'els pòchs negres qu'havían quedat à sa ciutat de ses Tenebres, perque tot es séu empeno era engolirsé els fiys de Dona Egilisa, després d'haverlos enmascarats.

—¡Ells son ben valents! (deya) però ben re-de-molt! Ja veitx qu'axí no faré res. Però si ells no menjan, no menjant, sa valentia anirá decayguent per fòrsa. Meem, esperém un poquet més.

Aquell vespre s'en va aná à n'es jardí amb intenció de tayá tots els arbres y plantes; però justament va coneixé à fòrsa d'observacions, qu'aquells arbres y plantes no donavan cap fruyt p'els soldats, y se va contení.

Va veure també que tots anavan armats còm ántes, però qu'estavan molt decayguts y còm à mòrts de fam. Per está més segú de sa victòria encara esperá tres dies més.

Al entretant Dona Egilisa que ja havia reparat sa debilitat d'els séus fiys y sabí lo qu'es dragó volía fé, els reuní un día y los demaná perquè anavan tant de capa cayguda.

—¡Ay, ma-mareta blanca! Será perque no menjám.

—Ydò, ¿y si vé es dragó?

—¿Que vòl que fassém si casi no mos agontám drets? Lo qu'es si vé no sé que será de nòltros.

Aquí comensaren à coneixé que los faltava alguna còsa y que no basta está armats y essé valents, sinó qu'es necessari alimentarsé.

—Aném à prendre un altre bañy en es segon safereitx, (digueren uns quants d'ells.)

—No, (contestá Dona Egilisa); en es primé y en es segon no hey podeu torná ni vos fa falta. Veniu amb mí.

Y los dugué à sa vorera d'un tercè safereitx qu'estava al mitx des jardí y qu'era més hermós que tots els altres. Totduna qu'hey arribaren ja s'hi volían tirá tots depressa; però Dona Egilisa los detengué diguentlós:

—A poch, poch, fiyets méus, à poch, poch; abans es necessari que vos prepari perque lo qu'anau à fé es una còsa molt sèria.

N'agafá un, li digué unes còses à s'oreya, ell totduna s'ajonoyá tot ensansat, y mans plegades, amb sos uys tancats mostrant molt de recohiment, se tirá dins es safereitx.

Va fé lo mateix amb sos altres, y tots

d'un en un entraren à n'aquest safereitx hey degueren trobá un menjá molt bõ y molt saborós, perque quant sortian à s'altre vorera dava gust veurerlós tan grassets y tan falagués.

—En aquest safereitx, (los digué Dona Egilisa,) podeu bañarvosí sempre que vulgau, però fenthó amb molt de respectè; y vos hi heu de bañá sempre que vos sentireu decayguts.

Passats els tres dies qu'es dragó havia empleats apareyant sa séua panxa per posarhi els soldats, y afillant ses ungles y fent pastòta de pèga per ennegrirlós, sortí en es jardí amb gran furia esperant ja trobarlós mòrts de fam, ajaguts per sa pols.

Però altre vegada torná fé els òus en tèrra, perque res li va succehí, axí còm havia pensat. ¡Vaja un xasco! venirsèn tan determinat à pegá panxada y haver-sé d'aconhortá à mirarlós!

—¡Y are qu'estavan tan grassos si que n'hi devían fé més de fam! (digué un d'els nins.)

—Podeu pensá, (continuá sa madòna.) No tengué més remey que tornarsèn à sa còva y pegarsé tòchs p'es cap. Aquell safereix!... aquell safereitx!... y fent es lòco y pegant corregudes per allá dedins, no sabí dí altres paraules.

A la fi, quant s'enfado li va havé passat, algun tant més tranquil, s'en aná à consultá altres dragons de molta fama y experiència que conexía. Ahont va aná ni quins foren els séus confidents, Deu mos alliber de sebrerhó.

Lo cèrt es que torná vení sense parlá paraula ni fé renòu; qu'un vespre entrá dins es jardí; qu'anava aturantsé per aquí y per allá, sempre còm à d'amagat; y que s'en torná à sa séua còva molt satisfet de lo qu'acabava de fé.

L'ondemá aparegueren à dins es jardí una partida d'arbres y plantes nòves que may n'havían vists per allá dedins. Ses fruytes que feyan eran de lo més hermoses y lluhentes à primera vista; però aquest brillo era fals y no era fácil que ningú s'hi enganás.

Dona Egilisa es dia abans havia cridat els séus fiys y los havia dit: Mirau, dins es jardí hey voreu unes fruytes de aquesta y aqueixa classe; encara que vos pareixquen hermoses y vos vengan ganes de menjarné, no les toqueu. Els qui les tasti se quedarán tan negre còm es carbó.

Tots li prometeren que no les tastarian.

Però Dona Egilisa no per axò va deixá d'está amb caydado perque veyá que aquells pobrets eran de tèrra fluixa y rompedissa.

Es dragó s'estava guaylant p'es forat de sa mina per veure quin resultat li donava sa llevó qu'havía sembrat aquella nit dins es jardí.

Gracies à Deu no va essé tant còm ell esperava, ni de molt; però aximateix n'hi hagué alguns desgraciats que no

pogueren resistí sa tentació y menjaren d'aquelles fruytes malahides.

No vos podeu figurá un verí més aciu. Tastá sa fruyta y caure còm à mòrts, negres just es dragonòt, era tot una còsa.

¿Sabeu que diu L'IGNORANCIA quant conta alguna còsa y no la pòt acabá? (digué sa madòna à n'els nins que l'escollavan.

Aquests, còm sa pregunta los havia vengut de *sopeton* y no sabían que respòndre, se contentaren en obrí més els séus uys y fé alguns gestos amb sa boca, arrufant es còll.

Ydò, diu,

(Acabarà.)

J. F.

DOS AMICHS VEYS.

- MIQUEL. ¡Ola, Bernat! ¿còm te va?
- BERNAT. Ja heu pòts veure; axí, axí.
- MIQ. ¿Y quin señal per aquí?
- BERN. Vench à veure es fiy que fa.
- MIQ. ¡Ah! ja heu veitx; dius...
- BERN. En Miquèl.
- MIQ. ¿Es majó?
- BERN. Aquell qu'estodia.
- MIQ. Jò 'l veitx passá cada día sempre 'par que fa sa fèl.
- BERN. ¡Ah! si, sí; saps que s'aplica!... lo qui es jò, estich molt content.
- MIQ. ¿Vòl dí... còbra enteniment?
- BERN. ¡Oh!... si vésses còm s'espluca... Unes cartes mos escriu que mos fan caure sa bava. Na María ahí plorava de veure lo que li diu.
- MIQ. ¿Vòl dí, marxa vent en popa?
- BERN. Molt bé, jò no hey tench cap dupta.
- MIQ. Vés alèrta à sa conducta... d'un estudiant de la sopa!
- BERN. Es méu fiy à mí no m'engaña, sempre fa lo que li dich.
- MIQ. Pren un consey d'un amich Bernat, y no sies baña.
- Tú ja saps que som gat vey y que som mal d'agafá.
- ¿Saps que molt que m'enseñá es vuyt ahs de servi al Rey!...
- ¿Tú pensas qu'aquest fiy téu está prim de s'estodiá?...
- BERN. Axò es lo que 'l fa aprimá.
- MIQ. ¿Que 't penses qu'es còm es téu?
- Poch à poch y tén catxassa qu'amb el temps m'haurás de creure; perque jò te faré veure qu'es téu fiy es un carabassa.
- BERN. Jò sé cèrt qu'es bòn atlòt y axò à mí no m'ho fas creure, perque jò te faré veure que fa més de lo que pòt. Vench à ferlí una mudada, elevita...
- MIQ. Y bòn calson; festetjant baix d'els balcon prest l'haurá rescabalada.
- BERN. Axò es massa conversá.
- MIQ. Y tendrás un señoret qu'es passetja estiradet mentres tú t'has de matá.
- BERN. Qui molt xèrra sovint s'èrra.
- MIQ. Axò es vé... treutè es capell...

mira bé aquell bergantell...
 ¿el veus à su allà que xèrra?...
 BEHN. ¡Jesús, Deu!... ¿y aquesta es vera?...
 ¡y que va de pintadòta!...
 MIQ. Aquella es sa séua atlòta.
 BERN. ¡Jò som romás còm sa cera!...
 ¡qu' axò m' en hajan de dí!
 MIQ. ¿Que 'l veus, Bernat, còm s' enfila?
 BERN. Jò 'l m' en manaré à la vila.
 MIQ. ¿Saps qu' estodía es téu fíy?
 BERN. Lo qu' es jò creureu no puch,...
 ¡ell axò ja es un pòch massa!
 MIQ. Sa llevó de carabassa
 es bona per matá es cuch.
 BERN. Miquèl, ¡per amor de Deu! ..
 MIQ. Escolta, escolta, y veurás...
 ..
 ELLA. ¿Miquelet; quant tornarás?
 ELL. Horabaixa, angel de Deu.
 ELLA. ¿M' estimes molt?...
 ELL. ¡Consòl méu!
 ELLA. ¿Sempre axí m' estimarás?...
 ELL. Sempre, sempre, vida méua;
 jò jamay t' olvidaré,
 sa méua espòsa 't faré
 y m' hazienda serà téua.
 ELLA. ¡Que t' estim!...
 BERN. ¡Gran polissó!
 Axò si que no heu veurás:
 sa terra tú gratarás
 y no 'n tendrás ni un cortó.
 Y tú, cara pintadòta,
 plena de taques d' unguents,
 ¿vòl dí cerques els méus bens
 per dartè bona vidòta?
 SA MARE ¡Y ahont me vé aquest pagesòt!...
 d' ella. ¡tròs de ruch!... ¡pòca vergoña!...
 BERN. Vés, malahida... carroña.
 ¡Enredarmè axí s' atlòt!...
 MIQ. ¡Es téu fíy estodía molt!
 ELLA. Mamay, no li fassa cas.
 MIQ. S' aprimarà... ¡ja heu veurás!
 ELLA. Que 'l deix aná, no l' escolt.
 MIQ. Llavò patirà des pit
 y no sabrás qu' has de fé,
 haurá de vení es barbé
 á curarlo 't dins es llit.
 BERN. (á s' atlòt) Y tú passèm endevant.
 MIQ. ¿Que penses fé?
 BERN. Ja heu veureu.
 ELLA. Mamay: ¿y si no 'l fa hereu?
 SA MARE. 'Xel aná en aquest bergant
 ELL. Adios prenda, à mí 'm sap greu.
 Mon pare m' en dú á la fòrsa.
 SA MARE. (Per si acás l' arriba á tòrsa.)
 ELLA. Adios, Miquèl, consòl méu.
 MIQ. ¡Es téu fíy sap molt, Bernat!
 BERN. Y tú ets un hòn amich vey
 que m' has fet un gran servey
 perque m' has desenganat.
 MIQ. Ajem... ajem... ajem...
 Gat escaldat
 d' aygo freda tem.

UN NEBOT DES RONDAYÉ.

XEREMIADES.

S' establiment que té Don Juan Mun-
 taner, à n' es carré de sa Capellería nú-
 meros 2, 4, 6, 8 y 10, conegut vulgar-
 ment amb so nòm de *ca'ls atlòts*, de
 cada día es fa més hòmo y pren una
 importancia més gran.

Enguañy ofereix per Primavera y Es-

tiu moltes novedats en tota casta de gè-
 neros, segons els prospèctes qu' ha re-
 partit amb molta profusió; tant per hò-
 mos, còm per señores; tant en ròba de
 abrigo y de vestí còm en ròba blanca.
 Ademés té un surtit d' articles y gèneros
 de quincalla de tota casta, relatiu à
 calsat, vestit y adornos.

Si sa baratura de prèus acompanya sa
 abundancia de gènero, segons promèt,
 li profetisám gran concurrència à sa bo-
 tiga.

**

Recomanám à n' els lectors de L' Ig-
 NORANCIA que se ficsen bé amb so bando
 ó pregó qu' ha publicat derrerament s' Al-
 calde de Palma. Es còsa de gran interès
 per sa salut pública que comensa à está
 amenassada dins España.

¡Deu mos guard de desgracia! Amèn.

**

Diuen que per Ciutat se passetja una
 companyia de subjèctes que baix de la
 capa de sa conmisericòrdia pública amaga
 altres intencions que no son molt santes.
 Convé que tothom estiga sobre l' avis per
 si fessen els séus sòcis qualche punt
 escapat, cas d' essè certa aquesta nòva.

**

També diuen qu' à dins sa Sínia des
 Fornet han trobada una cama d' homo y
 creuen que deu essè sa que faltava de
 aquell frare llech que mataren.

**

¿Tenen noticia ses autoridats, d' una
 mala mare qu' hey ha dins un arraval
 d' aquesta Ciutat que de tan mala casta
 va atupá s' altre dia un infant séu, se-
 gons contan males veus, que va essè
 mòrt l' ondemá?

Convé qu' averigüen el cas y si aques-
 ta fiera té ses entrañes tan xerèques
 com contan, li pòsen els uys demunt
 perque no 'n mat un altre.

**

Els titereros que tenim à sa Plassa de
 Toros trabayan molt bé. Recomanám à
 n' els que son aficionats à n' aquesta
 classe de funcions que vajan à veurerlòs.

**

Qui vulga comprá ó establí trasts per
 cases amb un hòrt de terra, pròp des
 Coll d' En Rabassa, que se vèja amb
 s' encarregat de sa séua medició y esta-
 bliment, que viu carré de Moliners, nú-
 mero 12.

COVERBOS.

Un capellá y un atlòt molt etxerovits
 se passeljavan p' es camp, y entre altres
 còses es capellá li digué:

—Veus, may m' agrada passetjarmè
 totsòl. Sempre procur manarmèn una
 companyia no més que sia un atlòt còm tú.

—Ja té rahó, ja, amb lo que diu; per-
 que veu, vostè podria caure mòrt al mitx
 des camí, y si fos totsòl, se quedaria
 asuquí desamparat, però tenguentmè à
 mí si li succehia aquesta desgracia, mal-
 dement jò no li pogués ajudá molt, vostè
 podria dirmè: «Vés correns à aquelles
 cases ó en aquelles altres y digués que
 jò he caygut mòrt.» Y en seguida ven-
 drían y li darián socorro.

Es escusat es dirvós qu' aquest cape-
 llá, va fé una riaya ben fresca, quant va
 repará s' inadvertència d' aquell atlòt.

**

Una vegada comparegueren devant un
 tribunal dos subjèctes hòmo y dòna que
 eran casats; y sobretot sa dòna era una
 d' aquelles èynes que son el martiri de
 els séus marits.

Preguntá el Jutge al séu hòmo:

—¿Coneixeu vos à aquesta dòna?

—No, señó; (contestá amb molta fres-
 cura aquell homo.)

—¿Còm! ¿no es sa vòstra dòna?

—Sí, señó.

—Ydò, ¿perque deys que no la coneixeu?

—¿Y que no sap, vostè, lo mal de co-
 neixe que son ses dònnes?

—No vos comprench (digué es Jutge).

—Ydò, jo li daré pròves. ¿Creu vostè
 que si jo l' hagués coneguda abans me
 hagués casat amb ella, y si l' hagués
 coneguda després no li hagués fuyt mol-
 tes vegades?

—Are si qu' estich en vos, (li respon-
 gué aquell.)

**

Contan qu' un señó que viatjava, ha-
 ventsè d' axecá dematí un día, es vespre
 abans va dí à n' es criat de la fonda:

—Demá à les cinch, 'vina à n' es méu
 cuarto à despertarmè.

—Está bé, señó; jò dòrm à n' es cuar-
 to des costat; no té que fé més que tocá
 sa campanilla à les cinch en punt y
 vendré totduna.

**

EPIGRAMA.

Un pare deya á sa fíya
 es Diumenge de Passió:

—¿Que no vas á n' es sermó?

—No, monpare; no hey vaitx, no;

avuy amb tanta fredó

tench pò d' una pulmonía.—

Aquella mateixa nit

sa fíya li demaná:

—¿Voleu que vaja á ballá

y estrenaré aquest vestit?—

Mes son pare, espavilat,

respongué fent s' innocent:

—¿Avuy que fa tant de vent

no tens pò d' un costipat?

UN EMPLEAT DES CARRIL.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 19 d' Abril.

LA DIVINA PASTORA y S. VICENS MARTIR

Coranthòres.—Acaban à ses Caputxines.

Funcions amb Nostr' Amo.—Per Sant Jusèp: à les 10 à ses Tereses; à les 11 y un quart à Sant Nicolau y à Sant Francesch; à les 12 à Santa Eulalia, Sant Jaume, Sant Miquèl, Sant Geròni, Santa Clara y Sta. Magdalena.

Funcions.—Per Sant Jusèp: à les 5 y mitja à Sant Francesch; à les 7 à Santa Creu, Montission y el Socós; à les 7 y mitja à la Mercè, Sant Juan y Sant Antoni de Viana.—Comunió al Socós, à Sant Francesch y à Montission.

Corrèus.—En surt à les 7 per Alcudia y Barcelona; à les 8 per Ervissa y Alicante.

Efemerides.—1778. Estrenaren es Matadero ndu de devora els Caputxins.

—1756. Els francesos desembarcaren à Menorca.

Temps.—Bòn temps.

Signes.—Es sòl entra en Tauro; sa lluna en Geminis.—Els nins nats avuy seràn atrevits; ses nines cuydadores.

Dilluns 20.

SANT EYNÉS DE MONT-POLICIÀ, VERGE

Coranthòres.—A les 3 y mitja des decapvespre comènsan à Santa Creu costeades per l' Associació.

Corrèus.—A les 7 del matí sòl arribá el de València y à les 9 es de Mahó per Alcudia. A les 4 des capvespre surt es vapor per Mahó.

Efemerides.—1756. Arribá un vaxell carregat de judíos, judies, gregos y inglesos que venen de Menorca.

Temps.—Se refresca.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Cancer.—Els nins qu' avuy naixquen seràn inflats; ses nines determinades.

Dimars 21.

SANT ANSELM, BISBE Y DOCTÓ.

Coranthòres.—Segueixen à Santa Creu.

Funcions.—A les 7, s' ecsercici del Beato Alonso à Montission; à Santa Creu s' horabaixa ecsercici de Sant Lluís.

Novenes.—Comènsa sa de Sta. Catalina de Sena.

Corrèus.—Surt à les 5 es vapor cap à Barcelona.

Efemerides.—1756. Es vengut un vaxell anglès, carregat de pólvora bales y altres armes de guerra.

Temps.—Duart crexent à les 11'51 des vespre.—Se pòsa hò.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Lleo.—Els nins nats avuy seràn altius; y ses nines mares de molts d' infants.

Dimecres 22.

SANT PERE ARMENGOL Y SANT SOTER.

Coranthòres.—Segueixen à Santa Creu.

Funcions.—A Sant Jaume la Agonía del Redentor; al Socós, s' horabaixa, la mòrt de Santa Rita.

Corrèus.—A les 3 arriba d' Ervissa y d' Alicante y à mitx dia de Barcelona y Alcudia. A les 5 surt per Alcudia y Mahó.

Efemerides.—1756. El Sant Ofici ha prèns un francès qu' era catòlich ordenat de diaca, y à Menorca se feu protestant.

Temps.—Bò.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Lleo.—Els nins que neixerán avuy seràn passetjados; ses nines no seràn bones per mònges.

Dijòus 23.

SANT JORDI, MARTIR.

(Abans dia de missa.)

Coranthòres.—Acaban à Santa Creu.

Funcions.—Al Socós, à les 7 y mitja, comunió general; y à s' horabaixa rosari y ecsercicis de la Bona Mòrt.

Costums.—Festa à Sant Jordi d' Ivissa.

Corrèus.—A les 9 sòl arribá el de Mahó, y à les 5 des capvespre surt es de València.

Efemerides.—1756. Es vengut de Menorca es patró Portell y diu que tota l' Illa está à la obediència del Rey de France méns el castell de Sant Felip, y que quant desembarcaren els francesos trobaren molts de mòrts, dones y atlòts, qu' havían mòrt els inglesos de rabia perque no havían volgut els menorquins prendre ses armes à favor séu.

Temps.—Segueix hò.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Lleo, y en conjunció amb Jupiter.—Els nins nats avuy seràn bons per mercadés; y ses nines honrades.

Divendres 24.

SANT FIDEL CAPUTXÍ Y SANT GERGORI

Coranthòres.—Comènsan à la Consolació des carré de Sant Cayetano dedicades à sa Titular.

Funcions.—A Santa Creu y Sant Jaume l' Adoració de les Llagues; en el Socós els Passos.

Efemerides.—1752. Donavan avuy à Plassa 4 lliures de faves tènres per un doblé.

Temps.—Torna refrescá.

Signes.—Es sòl en Tauro; y sa lluna en Virgo.—Els nins qu' avuy neixerán seràn bons hòmos; ses nines vergoñoses.

Dissapte 25.

SANT MARCH EVANGELISTA.

(Abans dia de missa.—Lletanies majors.)

Coranthòres.—Segueixen à la Consolació.

Funcions amb Nostr' Amo.—A Sant Felip Neri, s' horabaixa, à Nòstro Señor Jesucrist.

Funcions.—A Sant Jaume y à Sant Nicolau felicitació sabatina; à Sant Juan, Rosari.

Novenes.—Comènsa sa de Santa Mònica.

Costums.—Aquest dia molta gent anava à veure es castell de Bellver per essé sa séua festa.

Corrèus.—Arriba à les 7 es de Barcelona.

Efemerides.—1752. A pesar d' haverhí molt de blat no se trobava blat à sa Cortera per causa del mal Govern.

—1758. Cada dia à Sineu hey havia 3 ó 4 mòrts de peste.

Temps.—Duptós.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Virgo.—Els nins qu' avuy neixerán seràn nòbles; ses nines devòtes.

CUENTOS MALLORQUINS

D' EN PERE D' A. PENYA.

Se baratan amb dues pessetes à sa llibrería de sa Viuda y fivs d' En Pere J. Gelabert, Pas d' en Quint, n.º 19.—Hey ha rebaixa de prèus p' els qui en prenen molts.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Sa diligència es mare de sa bènna ventura.

SEMBLANSES.—1. En qu' ha mesté vent.
2. En que n' hi ha pòques.
3. En qu' apuntan.
4. En qu' hey ha truy.

XARADA.....—Seu-ca.

PREGUNTA.....—Els qui venen à pès.

CAVILACIÓ.....—Togóres.

FUGA.....—A Santa Maria hey ha tres ó quatre ó cinch polletes que guardan carabassetes qu' en Rafèl los va doná.

ENDEVINAYA.....—Uns calsons.

GEROGLIFICH.

S de SISÉ mbl á + á

A. C. I. T.

SEMBLANSES.

1. En que s' assembla un grifó ben trempat à una persona caritativa?
2. ¿Y es ferro-carril à una fosforera?
3. ¿Y una panada à una tatxeta de París?
4. ¿Y ses rahons à ses oreyes?

XARADA

Un article es sa primera de suma necessitat; qualitat dos y tercera de tot mariné enseñat; es tot no román enrera à dins un pancaritat.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTA.

¿Qu' es lo que fan ses atlòtes lletges es dematí quant s' axecan?

UN SANTAMARIÉ.

CAVILACIÓ.

AGUA REMÓR

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge. ECSEMÉ.

FUGA DE VOCALS.

S. p. r. l. q. . v. tx. . d.
pr. ns. c. nd. l. y m. str. s. c. r.
t. m. t. x. t. f. s. c. nfr. r.
n. m. d. ns. s. c. lp. . m.

ENDEVINAYA.

Som del reyne vegetal y animal; en fan un cèrt temps del any en gran afañy; tothòm me fá; ó aguda, ó toxarruda.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

18 ABRIL DE 1885

Estampa de sa Viuda y fivs d' En P. J. Gelabert